

## ÎN C H E I E R E

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

### Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul  
Judecătorii

Iulia Sîrcu  
Valentina Clevadî  
Mariana Pitic

examinând, fără înștiințarea participanților la proces, chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Țurcanu Vitalie împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015,

### c o n s t a t ă

La 04 septembrie 2015, Țurcanu Vitalie a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamantul Țurcanu Vitalie a indicat că timp de 14 ani a activat în cadrul organelor afacerilor interne ale Republicii Moldova, în ultima perioadă activând în calitate de polițist operativ al grupului de luptă al Detașamentului intervenție acțiuni speciale în cadrul Brigăzii de poliție cu destinație specială ”Fulger”.

Sușține că prin ordinul nr. 62ef din 07 noiembrie 2014, semnat de către Comandantul Brigăzii de poliție cu destinație specială ”Fulger” a IGP, s-a dispus încetarea serviciului în poliție, precum și contractului individual de muncă în conformitate cu art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 ”Cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului” – în legătură cu împlinirea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie.

În conformitate cu ordinul nominalizat, dânsului începând cu 10 noiembrie 2014 i-a fost stabilită pensia pe linia MAI, cu achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă anuale nefolosite și achitarea indemnizației unice de concediere în conformitate cu art. 65 alin. (2) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Declară că potrivit art. 65 din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 ”Cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului”, are dreptul la remunerarea muncii și dreptul la indemnizații, iar alin. (2) din articolul enunțat prevede că în cazul eliberării din serviciu în legătură cu pensionarea sau din cauza reducerii personalului ori a lichidării subdiviziunii,

polițistului i se acordă o indemnizație unică în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu în Poliție: a) de la 5 la 10 ani – în mărime de 6 salarii lunare; b) de la 10 la 15 ani – în mărime de 8 salarii lunare; c) de la 15 la 20 ani – în mărime de 10 salarii lunare; d) de la 20 la 25 ani – în mărime de 14 salarii lunare; e) de la 25 la 30 ani – în mărime de 16 salarii lunare; f) de la 30 ani și mai mult – în mărime de 18 salarii lunare.

Menționează că în baza ordinului nr. 62ef din 07 noiembrie 2014, i-a fost calculată indemnizația unică de concediere în mărime de 8 salarii lunare, ceea ce constituie 51504 lei, care nu i-a fost achitată în termen.

Sușține că abia la 04 iunie 2015, pârâtul i-a achitat indemnizația unică de concediere, însă nu în suma calculată inițial, dar în mărime de 42233,28 lei. Nefiind de acord cu cuantumul sumei sus-menționate, s-a adresat Inspectoratului General al Poliției cu cerere prealabilă, solicitând achitarea sumei de 9270,72 lei – diferența dintre suma calculată și cea achitată, însă prin scrisoarea nr. 34/2-P-225/15 din 29 iulie 2015, pârâtul i-a refuzat în admiterea cererii, motivând că suma indemnizației unice de concediere a fost supusă impozitării în baza noilor modificări și completări din Codul fiscal conform Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015.

Consideră reclamantul că reținerea din suma indemnizației unice de concediere a fost efectuată ilegal de către pîrît, or, raporturile juridice create în baza ordinului nr. 62ef din 07 noiembrie 2014 cad nemijlocit sub incidența legii fiscale care era în vigoare la situația din anul 2014, și care la acel moment nu prevedea impozitarea sumei indemnizației unice de concediere.

Astfel, dacă pârâtul i-ar fi achitat la timp indemnizația unică de concediere, dânsul nu pierdea o parte din indemnizația calculată spre achitare, și anume în mărime de 9270,72 lei.

Iar, potrivit art. 143 din Codul muncii toate achitățile trebuiau să fie efectuate la ziua eliberării din serviciu sau cel târziu în ziua imediat următoare zilei în care salariatul a cerut să i se facă achitățile, însă achitarea sumei enunțate a fost făcută abia peste 7 luni din momentul emiterii ordinului nr. 62ef din 07 noiembrie 2014, ceea ce constituie o încălcare a legislației în vigoare.

Cere Țurcanu Vitalie încasarea din contul Inspectoratului Generale al Poliției în beneficiul său sumei de 28653,08 lei, ce derivă din: 18798,96 lei (despăgubirea pentru neachitarea la timp a sumei indemnizației unice de concediere în mărime de 51504 lei pentru perioada 13 iunie 2014 – 03 iunie 2015) + 9270,72 lei (diferența dintre suma calculată și cea achitată a indemnizației unice de concediere) + 584,01 lei (despăgubirea de întârziere pentru neachitarea la timp a sumei de 9270,72 lei).

Pe parcursul examinării pricinii reclamantul și-a concretizat pretențiile din acțiune, solicitând încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său sumei de 9270,72 lei - diferența dintre suma calculată și cea achitată, și 10455 lei cu titlu de despăgubire de întârziere la plata sumei de 9270,72 lei, invocând în acest sens că de fapt pârâtul urmează să-i achite despăgubirea de întârziere pentru 203 zile, adică pentru perioada 10 noiembrie 2014 – 03 iunie 2015.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015, acțiunea a fost admisă în parte, fiind încasată din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Țurcanu Vitalie suma de 9270,72 lei cu titlu de indemnizație unică de concediere ca sursă de venit neimpozabilă, în rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2016, a fost respins apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015.

Atât prima instanță, cât și instanța de apel și-au motivat soluțiile prin faptul că reieșind din prevederile art. 6 Cod civil, precum și principiului aplicării legii în timp, în special efectul neretroactivității legii, legea intră în vigoare la data publicării ei și se aplică situațiilor care se ivesc după intrarea ei în vigoare, dar nu și celor anterioare, respectiv, faptele creatoare, modificatoare sau extinctive de situații juridice sunt guvernate de legea în vigoare la data când ele au avut loc, o lege ulterioară neputând să aducă atingere situațiilor juridice anterioare.

Astfel, au conchis instanțele de judecată ierarhic inferioare că Țurcanu Vitalie este îndreptățit la plata sumei de 9270,72 lei cu titlu de indemnizație unică de concediere, or, Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 01 mai 2015, prin care au fost operate modificări și completări în Codul fiscal, nu are efect retroactiv, prin urmare nu poate fi aplicată retroactiv la situația anului 2014.

În contextul expus, instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat că la data apariției dreptului lui Vitalie Țurcanu de a beneficia de plata indemnizației unice de concediere, erau încă în vigoare prevederile Codului fiscal care stabileau că respectiva sursa de venit nu se supune impozitării.

La 23 septembrie 2016, Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2016 și a hotărârii Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În susținerea recursului Inspectoratul General al Poliției a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au interpretat eronat legea materială, și anume modificările la art. 20 Cod fiscal – *sursele de venit neimpozabile*, efectuate prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015 ”Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”, în vigoare de la 01 mai 2015, prin care a fost abrogată *lit. g)* din articolul respectiv – *în venitul brut nu se includ indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației*.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2016, a fost expediată în adresa Inspectoratului General al Poliției la 22 iulie 2016 (f.d. 136) și recepționată de către recurent la 01 august 2016 (f.d. 147).

În circumstanțele relevate, recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției 23 septembrie 2016 se consideră depus în termenul prevăzut de lege.

La 05 octombrie 2016, în adresa intimatului Țurcanu Vitalie a fost expediată copia recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței, însă intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Conform prevederilor art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că instanțele de judecată ierarhic inferioare au interpretat eronat legea materială, și anume modificările la art. 20 Cod fiscal – *sursele de venit neimpozabile*, efectuate prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015 ”Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”, în vigoare de la 01 mai 2015, prin care a fost abrogată lit. g) din articolul respectiv – *în venitul brut nu se includ indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației*, deoarece la cazul speței acestea nu sunt aplicabile, dat fiind faptul că la momentul demisionării lui Vitalie Țurcanu - 07 noiembrie 2014, data emiterii ordinului nr. 62ef ”Cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă”, și în perioada când urma a fi achitată indemnizația unică de concediere stabilită în baza acestui ordin, erau încă în vigoare prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care reglementau că indemnizația unică de concediere nu se supune impozitării.

Or, Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 01 mai 2015, nu are efect retroactiv, prin urmare nu poate fi aplicată retroactiv la situația anului 2014. Conform art. 6 alin. (1) și (2) Cod civil, aceasta fiind aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare.

Alte argumente invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și de drept procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar și nu temeinicia în fapt a acesteia.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor indicate în procesul judecării pricinii, asupra cărora instanțele de judecată ierarhic inferioare s-au pronunțat deja în modul corespunzător

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 269-270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440, CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadî

Mariana Pitic